

49.
49. szám.
Deczember 2. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal:** Pest bará-
tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

OH VÉH!

Honnét jő az éhség, inség?
Még tudni se akarom,
Elég ha százak-ezrekkel
Fejem én is vakarom.
Bezeg nem foly most Henczidától
Bonczhidáig sárgalé
Oh véh! oh véh!
Paczalt eszik a hotvolé.

A Liszka piczinke lábán
Görbe sarku a topán,
Pézma helyett macskamuffot
Hord a hidalgó nyakán.
Bezeg nincs most az ujvilágban
Inat rázó kankanád,
Oh véh! oh véh!
Csak a sör járja és spenát.

»Geld für alles« tömve mindég,
Ostromolva Versatzamt,
Főbb czikke az étlapoknak:
A pariser s króji sajt.

Bezeg jó lenne most, ingyenczek
Vagyunk bár irtóztatón,
Oh véh! oh véh!
Csak mündéros burgonya vóln'!

Még a gazdag börzianer
Is összebb huzta magát,
Megérezte a közalgő
Bagariának szagát.
Bezeg nem járja már prezenczmark,
Sem eskomt, sem semmi jó.
Oh véh! oh véh!
Nyakunkon a krach s agió!

Szent Uchatius, mordulj hát,
Szórd a gombóczot, siess.
Ha nehányt lenyelt a Ruszky,
Majd fizet mint a köles.
Majd foly ismét Henczidától
Tokaji és sámpanyé.
Juh hé! juh hé!
Sült és bor lesz mindenfelé!

Don Gunárosz.

Nagy mondások.

Ebben az angol-ködben utóbb még nem találunk Konstantinápolyba!

Górcsököff.

A barnaszeműek nem hosszú életűek — olykor.

Dr. Lambert.

Ember kell a soroksári — gátra is.

Révy.

Vége jó, minden jó! Még minket is jól végig verhet a török.

Ristic.

A napraforgót mindig süti a nap. Mért ne sütkéreznénk ily hidegben?

Brattyeanu.

Baj, ha az ember elfeledi, a mit 20 év előtt mondott; de nagyobb baj, ha mások idézik mal á propos szavait.

Oroszopf.

Minden nagy embernek van egy nagy hibája; az hogy — nagy ember.

Csernajeff.

Ha béke nem lesz, okvetetlenül kiüt a háboru.

Nemz. Hirt.

MILÁNKÓLIKA.

*Mi ver fel sutyos álmimból,
Oh nézd meg jó Milán!
Ki zeng oly édes dalt nekem
A földgömb északán?!*

SZERBIA.

Rövid üzenet

Abdul Hamid szultán urnak.

A tatár családokat fegyverzed?! Te hát a tatár nőknek is Remingtonokat adsz ellenünk kezébe! Te haremia!

Sándor czár.

Fővárosi építkezés.

Mily büszkén magasodnak az égremek palotáink!
Architektúránknak mind valamennyi díszé!
Benne gyönyörködöd szabad, és szabad bárkinek is, de
Lakni csak az lakjon, már a kí életunott.

A praktikus világ.

VÁLTOZIK, mint minden, a szokás;
Hajdan az volt, most meg ez szokás;
Rég' más kára nélkül megéltek,
Most meg divatos az önérdék!

Szivarod ég, sétálsz az utcán,
Tüzet kér tőled egy bonviván.
Te udvariassan odadod,
Ő meg — elcsereéli szivarod.

Kocsmában ülsz, telve poharad,
X. úr hizelgve mulattat,
De mert barátjának nevezett,
A számláját majd te fizeted...

Ha a meghódított leányka
Hő szerelmét neked ajánlja,
Teli boldogsággal az élet!...
Laposodik kövér erszényed.

Ügyvéd ur nem kezel oly ügyet,
Mit meg nem enged a becsület!
A gazembert ő nem védheti!...
(Hisz ez a dijt meg nem fizeti.)

A midőn egy gazdag ur beteg,
Az orvos érette hogy eped!
De a szegény bizvást meghalhat...
Ez nem okoz ám rossz álmokat!

Vitéz és lángeszű hadvezér
Mai világban is sokat ér;
Ha meg is szalasztják egy kicsit...
Tudósító mindent kisimít!

Az ég se nézheti szüntelen,
Azért borul be oly szívesen!
És te boszankodnál, nézve ezt?
Jobb, hogy az egészet kineved!

Gábor Diák.

NAPI HIREK.

— **Szerencse fia** az a Rákosi. Előadja a népszínházban a Pompont, s tele házakat csinál vele. Erre előadatja Szvoboda is a német színházban, — s még az is neki jövedelmez 300 forintot.

— **Fräulein Geistinger** Stuart Máriát producirozza, s a németeknek tetszik. A németeknek az még jobban tetszenék, ha Raabe jödlirozna a Pfarerköchinben.

— **Börzsöny Gyuri** sárdagaszi »engesztethetlen«, mindenütt mutogatja a kezét, melylyel Kossuth Baraconéban — nem ismervén ötét — kezet szoritott. Az óta nem is mossa azt a kezet. Kossuth a magáét bizonyosan mossa.

— **A Petöfi-társaság** kebelében, mint halljuk, a »3 Ábrányihoz« fiók-egylet alakult.

— **»Közvélemény«** indul meg ujévtől kezdve, mely a bankkérdésre felelgesen a németnek magyarán. Helyes! Szeget szeggel Contra osztrák Lukam — magyar Lukács!

— **Kalendárium** jelent meg Meczgernél, melynek incognito gyártója, hogy kiléte felől a közvéleményt félrevezesse, elmésnek igyekszik mutatni magát. Azonban a viczfaragás pár kinrimre szoritkozik benne, s így mindenki rájön, hogy az egész Gil Blas nem egyéb mint Zengő Kr ikri!

Krikri! Krikri!

— **Ennek a Gil Blasnak** is sánta az ördöge — a fejére.

Krikri! Krikri!

— **A Kriri naptár** szerzője mért tartja titokban a nevét? — »Maga mondja, hogy a duellálókat és sajtópörlőket akarja kijátszani.« — Nem az a', hanem dr. Bolyót. (lakik Lipótmező, földszint, folyosó, jobbra.)

Rekrikri! Rekrikri!

— **!z öreg Pulszki** azt írja emlékirataiban, hogy ezelőtt 45 évvel nem akart Eperjesen megtelepedni, mert félt a városi svihákoktól. — Ki hitte volna, hogy később a pesti svihákoktól sem fog megrettenni?! Szja! Tempora mutantur.

— **Uj Nagy-Oriens.** A Petöfi társaságban a három Ábrányi külön páholyt alapít ilyen czim alatt »Ábrányi és Való a Kelet Népe nem-keletén.«

— **Bécsből jött** biztos tudósítások folytán azon örvendetes hírt közölhetjük, hogy Csernajeff muszkaországból történt kitiltása és a tábornoki állomásbóli kipottyánásaért, több mint bő kárpótást talált; a mennyiben az ottani lelkes egyetemi ifjuság közbenjárására, — a decanátus által megengedett neki: hogy hősi kardját kihuzván — arra sóspereczet fűzzön, — s azt az egyetemi bejárások előtt árulhatja!

Ich sag es immer, ein grosser Mann,
Ist holt ein Mann, der alles kann! — (Wieland.)

— **A föld tengelyének — löcse.** A Bach-Schmerling korszakban állandóan »Bezirksrichter«, a magyar világban »politikai szolgabíró« volt F. ur. Egy társaságban a földgömről s a földtengelyről levén szó, F. ur ezen themára vonatkozólag — egy szinte jelen levő mérnökhöz — titokban ezen kérdést intézte: »Ugyan, kedves barátom! tessék nekem megmondani, hogy annak a föld tengelynek a két vége miféle löcsökre van támasztva? mert ha tengely — hát löcsre kell támasztva lennie! Vagy nem?«

Az orosz diplomatia.

Dörög, morog,
Ireg, forog,
Nyelve pereg,
Mint a kerek;
Pitteg, pattog,
Csitteg, csattog,
Szót nem enged,
Mig — elreked.

Kisfaludikowszky.

A POLITIKAI HELYZET

a »7 választónak«

17 éves stammgasztja szerint.

»» — Az egész politika jelenleg úgy látszik nagyszerű nasivasi bank. A muszka a nasi-bankár; Rácország liferálja a sápisztáit, akiknek segélyével plüre akarja ejteni Európát. De az angol olyan erővel dolgozik, hogy a paklizás daczára is sprengolja a bankot, annyi-val inkább, mert a muszka bankároknak a kártyájába lát.«

Czigány mint lelkiatya.

— Mit püfölsz azt a szamarat, te czigány!
 — Pifelem, pifelem, már hogy pifelném? Csak
 a penitenciát adom fel neki, mint a tisztelend' ur
 nekem.

NÉPEK LANTJA.

Gr. Á. nyomdokain pöngeti
 USZUBU.

Haud decorum, sed utile.

LÁTTAM csatatéren.
 Daliás szerbeket.
 Megdörrent az ágyú,
 S ők szerte rebbentek.
 Így agárként futni,
 Persze nem dicső tett;
 Ám jobb, mintha nyulként
 Felnjársoznak őket.

Pium desiderium.

Se böllér, se hóhér,
 Nem nyiszál oly gyorsan,
 Mint a csernagorcok,
 Ha jó kedvök fortyan.

Se gránát, se skárlát
 Nem pirul oly zordul,
 Mint a vér, mely stutzolt
 Orrból, fülből csordul.
 Ó milyen szívesen
 Megmutatnám nekik:
 Az orr- s fül-levágás
 De milyen jól esik!

Tempora mutantur.

Csernajeff komának,
 Kit nagygyá tön Taskend,
 Ma így szalutálnak:
 »Óh jé! minő macs kend!«

Illetékes tanácsadó.

Épkézláb koldus ront egy azonmenő urra
 alamizsnáért.

— Eh, egy krajczárom sincs! felel az rosz
 kedvében.

A koldus ráförmed feddő hangon:
 — Mért nem megy akkor dolgozni!

A 48-as golyók, és a Waterloo-i gombok.

— Elhíhető történetké. —

Motto: Hanem ez még csak semmi! szokása mondani.
S közelből csoportosulnak — a többit hallani.

Hári bácsi,

I.

A MINAP egy külföldi német lap kerül kezembe, a hol ezen mulatságos históriát olvasom:

»A 48-diki magyar foradalomban — melyről mink is elénekelhetjük hogy: Ne sum magior dolore, che ricordarsi del tempo felice! — egy honvédnek, az isaszegi ütközetben, az a malheurje történt, hogy jobb szemét egy osztrák golyó beütötte, maga a golyó pedig a szem helyén maradván — s a szem izmok hozzá nővén — a sebesült meggyógyult.

»Ezen ólom-szemgolyó 20 évig, vagyis addig míg Dr. B. promoteáltatott — a honvédet egy csep-
pet sem genirozta, 20 év múlva azonban elkezdett az nyugtalankodni; az illető tehát Dr. B.-hez ment az intelligens szemmel — s mi történt?

»Dr. B egy jóféle csizmadia árral láttát (pupilla) furván az ólom szemén, és Hacsek Mixa egy mondva csinált convex-concav okulárét készítvén rá: most a honvéd jól lát, hogy akár banknotát is rajzolhatna — ha ezért a budai állam-ügyész ur meg nem haragudnék.«

II.

Ezen dolgot olvasván, végre is belenyugodtam; — mert tudtam, hogy Dr. B milyen nagy oculista az Ur előtt; alig mult el azonban egy-két nap, s már megint kezembe kerül — ezuttal egy magyar lap, abban megint egy 48-as honvéd historia, és a végén ugyancsak megint Dr. B.

»A váczí ütközetben egy honvédnek két darab muszka golyót löttek a jobb lábába. Ezek 24 esztendeig egészen jó viselték magukat, habár pátiens kissé megsántulván, s térde nem hajolván, térdmankóval járhatott csak.

»Az említett 24 év leteltével azonban ezen golyók is nyugtalankodni kezdtek, s az illető honvéd belátván, hogy azok valószínűleg csak Dr. B után kívánkoznak — hozzá ment, s mi történt?

»Az egyik golyót Dr. B. a mankóban találta, hová az, a térdén keresztül lehuzódott, s a betegnek kimondhatlan kinokat okozott; a másikat pedig a bal láb kis ujjában lelte meg — hol mint tyukszem fungált!

»Most a honvéd elcsapván mankóját, Campilinal is külömb tánczmester, s igen jó lábaknak örvend.«

III.

Legujabban pedig — megint csak külföldi belga lapokban olvasom, hogy: »Dr. B Waterloo tájkára hivatott.«

»Itt ugyanis egy veteránus él, kinek az ugyanott megtörtént csatában, a francia gárda, (La garde meurt, mais elle ne se rend pas!) Wellington és Blücher által erősen szorongattatván, nem különben kifogyván a rendes munitióból, elkeseredettségében 3 darab réz gombot lőtt a gyomrába.

»Ezen réz gombok 1825-től fogva mostanáig szinte semmi nehézséget nem okoztak a veteránusnak, legutóbbi időben azonban igen nyugtalanokdakt, — s mi történt?

»Dr. B. a patientst tüzetesen megvizsgálván, kijelentette, hogy itt operációval nem, hanem csakis homeopathicus uton lehet segiteni.

»Kivevé ennélfogva pénzes erszényét és belőle 3 darab ezüstös rézből álló, ugynevezett osztrák-magyar hatost; ezen hatosokat aztán egy kanál vízbe tevé, hozzá egy 100,000 rész miligrammn »acotin tincturát« adott — s ezt a beteggel lenyeleté. — »A hatás villámszerű volt!« mert először a réz gombok, s utánok mindjárt a hatosok természetes módon kiürítették!«

Most csak azt nem képes Dr. B. meghatározni, — hogy az osztrák-magyar hatosoktól ijedtek e meg oly rendkívüli módon a francia gombok, — vagy a homeopathicus gyógyszertől!

Dr. P.

Kinek van legtöbb czimje az országban?

Csongrádban él azon boldog halandó, ki azzal dicsekedhetik, hogy több czimje van, mint Posner Károly Lajosnak, amint itt következik:

Maján a sziktó-partján született SÓHLYA ANTAL czimjei.

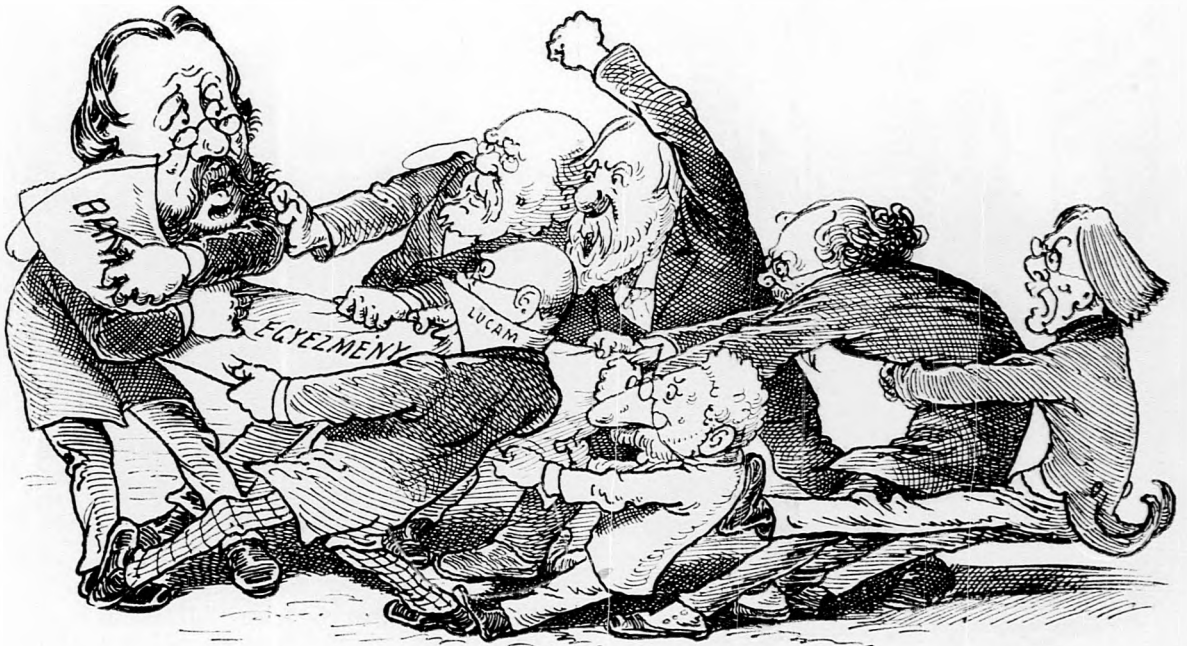
Iskolai főgondnok, nő növeldei egyleti elnök, fa nemesítési bizottsági tag és jegyző, takarékpénztári tiszteletbeli jegyző, iskolaszéki tag, Csongrád városi képviselő, Viktoria biztosító társaság ügynöke, gózmalmi társulati elnök, kath. autonómiai bizottság elnöke, városi szépítészeti bizottsági tag, szegény ápolói bizottság elnöke, államképezdei igazgató tanácsos és jegyző, Szentistván társulati ügynök, casinói választmányi tag, polgár kör választmányi tagja, az alföldi tanító egylet pártoló tagja, az alföldi tanító egylet csongrádi fiók egyletének tagja, az elemi iskolák ének tanítója; »Zenészet lap«, »Szegedi híradó«, »Félegyháza«, »Jászkunság«, »Nagyvárad«, »Néptanítók lapja«, »Szegedi lapok« rendes levelezője és munka társa, Csongrádi városi tüztöltő egylet Bécsben járt másod elnöke, az »országos kántorlap« felelős szerkesztője és tulajdonosa, az országos kántor gyűlés elnöke, a Csongrád városi kövezési bizottság tagja, városi kholera kerületi bizottság elnöke, zongora mester, ezüst serleggel koszoruzott író a »Népnevelők« kalauzától, Szentlászló társulati bizottsági tag és jegyző, csongrádi vadászati egylet választmányi tagja, orgonista és a csongrádi róm kath. egyház ez idő szerinti rendes énekléze.

*) Notabene már megszünt.

— No gyerekek, már most csak szépen játszatok, rakjátok ki a katonáitokat; de össze ne törjétek semmit. Azután megint mindent a skatulyába kell pakolni.
— De hát ha a katonák maguktól összevesznek!

A bécsiekkel hogy kell egyezkedni?

SKENÉÉK. A mi az enyím, az az enyím, s a mi a tied, az is az enyém. Ez a paritás elve!

SZENDE. Majd én magyarázom meg nektek, mi a paritás.

Mindjárt megösmerte.

— Kitű' kapta kend sógor azt a telegrótot?
 — Már biz ezt csak a koma küdte.
 — Az ám ni! Haszen mingyár' m'ögösmér-
 tem az irását!

Odessa kormányzója.

Mi szörnyü lessz a' — ha majd Odessa — lö jobbra-
 balra, — minden vonalra, — oh Csicsacsew!

*

Hull mint a gomba, — turkó, a bamba; — gorom-
 ba bomba — tüszenti romba, — oh Csicsacsew!

*

De menynyi ozmán — csak él Popozmán, — s a
 menynyi böget — a hüri böget, — oh Csicsacsew!

*

S a menynyi turkó — ebadta lurkó — csibuknak
 áldoz, — s Alláht kiáltoz: — oh Csicsacsew!

*

Fut ijedtébe — pokol mélyébe. — csak szádat
 tácsd el, — s neved kiálcsd él, — oh Csicsacsew!

Gyakorlati szellem.

»Odjál nekem edj szivart khülc sün, Khóbi.«
 »Nincsen thátikám, épen én is azt akhartam
 thüled khérni.«

»Nem theszí semmit!« — válaszol Pinkeles,
 és kivesz zsebéből egy szivart s rágyujt.

»Thátikám?!«

»Nü?«

»Hát minek khértél, mikor nekhed is van?!«

»Nü minek? Hát thonoljad meg magadnak
 fiacskhám, khérj, hogy thüled ne khér-
 jenek.«

Czigány adoma.

Honnét czigány?

— Angolorságbul.

Mit csináltál ott?

— Méhés voltam.

Mekkorák ott a méhek?

— Mint egy lú.

És a kas?

— Csák mint nálunk.

Hogy bujnak akkor bele?

— Mikor bujkálni kezsdtek, akkor én már
 elgyittem!

SZENT JÓZSEF LEGENDÁJA.

Mikép állították fel Nápolyban az utedzi lámpákat?

I r t a : D U M A S S Á N D O R.

(Folytatása és vége.)

— Annál jobb!
 — Üm! Annál jobb! E szerint ön engem tá-
 vozni enged?
 — Szivesen.
 — Nem is törekszik visszatartani.
 — Őrizkedni fogok ilyesmitől.
 — No hiszen meg is bánja.
 — Nem hiszem.
 — No, majd meglássuk!
 — Jó, hát csak lássuk.
 — Jól meggondolja ön ezt a dolgot.
 — Meggondoltam már.
 — Még van idő! — szólt Szent József vissza-
 fordulva.

— Még sem utazott ön el? — kérdezte a jó
 Isten.

— Nem; de ezuttal csakugyan elmegyek.
 — Szerencsés utat!
 — Köszönöm.

A jó Isten a dolgai után látott, Szent Péter
 visszatért a kapuhoz, Szent József haza ballagott,
 fölcsatolta saruit, kezébe vette vándorbotját s a ma-
 donnához ment.

A madonna ép a Pergolése »Stabat Mater«-jét
 énekelte, mely ép most érkezett meg az égbe. Ti-
 zenegyezer szűz szolgált neki énekkarúl; a szerá-
 fok, cherubinok, angyalok és arkangyalok pedig a
 zenekart képezték; az orchestert Gábor angyal
 igazgatta.

— Hé! — kezdé Szent József.
 — Nos, mi a baj? — kérdezte a madonna.
 — Kövessen engem.
 — Ugyan hová?
 — Mit törődik azzal, akárhová?
 — De mégis?
 — Feleségem kegyed vagy nem?
 — Az vagyok.
 — Nos, a feleség engedelmeskedni köteles a
 férjének.

— Szolgálatára vagyok, uram, s követni fo-
 gom, bárhová kívánja, — szólt a madonna.

— Ezt már szeretem, — viszonzá Szent Jó-
 zsef. — Jöjjön tehát!

A madonna követte Szent Józsefet lesütött
 szemmel, szokott lemondó arczzal, mindig eszében
 tartván, hogy neki jó példával kell elől járni a női
 kötelességben és erényességben, úgy a mennyor-
 szágba, mint a földön.

— Nos, — szólt Szent József, — mit cselek-
 szik kegyed?

— Engedelmeskedem, uram!
 — Egyedül követ kegyed engem?
 — Ugy távozom, ahogy jöttem.

— Nem úgy van az: vegye magához udva-
 rát is!

A madonna intett, s a tizenegyszer szűz éne-
 kelv követte őt; aztán ismét intett a szeráfoknak,
 kheruboknak, angyaloknak és arkangyaloknak, kik
 szintén fölkerelkedtek, csatlakoztak, játszva hegedün,
 hárfán és lanton.

— Így van ez rendén! — szólt Szent József.

Majd betekintett Jézus Krisztushoz.

Jézus Krisztus épen a Szent Máté evangeliu-
 mából olvasgatott, melybe néhány sajtóhiba csu-
 szott be.

— Hé! — kezdé Szent József.
 — Mi a baj? — kérde Jézus Krisztus.
 — Az, hogy követnie kell engem.

— Ugyan hová?
 — Mit tartozik az önre?

— De, mégis?
 — Az én fiam-e ön vagy nem?
 — Az vagyok, — válaszolt Jézus Krisztus.
 — A fiu engedelmeskedni tartozik atyjának.

— Szolgálatára állok, atyám! — szólt Jézus
 Krisztus, — követem ahová kívánja.

— Ezt már szeretem, — szólt Szent József.
 — Jöjjön.

Krisztus követte Szent Józsefet ama kedves-
 séggel, a melyben oly erős, és amaz alázatossággal, a
 melyben oly nagy.

— Dehát mit cselekszik ön? — kérde Szent József.

— Engedelmeskedem önnek, atyám.

— S egyedül akar követni?

— Ugy megyek, a mint jöttem.

— Nem úgy van az: hozza magával udvarát is, hozza magával!

Jézus jelt adott, s az apostolok sorakoztak körülte. Jézus fölemelte a szavát s a szentek meg a vértanuk js elősiettek.

— Kövessetek! — mondá Krisztus.

És apostolok, vértanuk fölkerekedve, követték.

Jézus élére állott a menetnek, s egyenesen a kapu felé tartott. Mögötte haladt a madonna és az ég összes népe.

Találkoztak a Szent lélekkel, a ki épen a Noéh galambjával csevegett.

— Ugyan hová ballagnak mindannyian? — kérdezte a Szent lélek.

— Megyünk, másik paradicsomot keresni, — válaszolt Szent József.

— Ugyan miért?

— Mert ezzel itt nem vagyunk megelégedve.

— De hát a jó Isten?

— A jó Istent ide hagyjuk.

— Ejh, itt valami félreértés foroghat fen, szólt a Szent lélek. — Megengedik-e önök, hogy én e tárgyban értekezhessem a felséggel?

— Hát menjen ön; de siessen, mert sürgős az utunk.

— Röpülök s azonnal visszatérek, — szólt a Szent lélek.

A Szer t lélek belépett a jó Isten imaházába s leereszkedett ennek a vállára.

— Nos ön az? — szólt a jó Isten. — Nos mi ujság?

— Szörnyü ujságot mondok.

— Halljuk.

— Hát nem tudná még?

— Nem biz én.

— Szent József költözködik.

— Én mutattam neki ajtót.

— Ön, felség?

— Én hát. Nem lehetett már vele tovább együtt maradni; minden nap ujjabb-ujabb követe léssel állt elé. Azt gondolta volna mindenki, hogy ő itt az ur.

— No ön ugyan szép dolgot követett el!

— Hogyhogy?

— Szent József magával viszi a madonnát.

— No!

— Meg Jézus Krisztust is.

— Lehetetlen!

— A madonna magával viszi a tizenegyezer szüzet, a szeráfokat, cherubokat, angyalokat, arkangyalokat.

— Mit beszél ön nekem!

Krisztus pedig magával viszi az apostolokat, szenteket, és vértanukat.

— Hiszen ez valóságos szakadás!

— Tökéletesen az.

— Hát nálam ki marad akkor?

— Izsák, Ezékiel és Jeremiás próféták.

— Meghalok unalmamban.

— Már pedig az úgy van.

— Nem csalódott-e ön.

— Tekintsen ki.

A jó isten ép azon az ablakon tekintett ki, a melyikben a mi nagy költőnk Beranger látta őt s azt vette észre, hogy rengeteg nép tolong a paradicsom kapuja felé. Az ég többi része üres volt, egy kis zug kivételével, a hol a három próféta csevegett.

A jó Isten egy szempillantásra átlátta ama válságos helyzetet, a melybe jutott.

— Mi-tevők legyünk? — kérdezte a jó Isten a Szent lelket.

— Hüm! — szólt ez, — én voltaképen nem is tudom miben áll a dolog.

A jó Isten ekkor elbeszélte mindazt, a mi közte és Szent József közt Mastrilla miatt történt, és hogy ő ez ügyben Szent Péternek adott igazat.

— Ez hiba volt, szólt a Szent lélek.

— Ugyan miért lett volna az hiba? — kiáltott föl a jó Isten.^f

— Ejh, Istenem, persze hogy hiba volt. Nem arról van itt a szó, hogy a pártfogolt több-kevesebb érdemmel bír, hanem hogy mily hatalmas a pártfogó.

— Egy szerencsétlen ács!

— De ő idézte elő ezt a helyzetet! . .

— Hát mit tegyünk?

— Itt csak egy mód van: engedni kell kiváncsalmának.

— De hát ő képes lesz új föltételeket szabni elélem!

— El kell azokat fogadni rögtön. Mentül

tovább halogatjuk a dolgot, annál több lesz a követelése.

— Menjen tehát, hívja ide, — szólt a jó Isten.

— Megyek, — szólt a Szent lélek.

A Szent lélek egy pillanat alatt ott termett a paradicsom kapujánál. Mi sem történt azóta. Szent Józsefnek a kilincsen volt a keze s mindenki csak arra várt, mikor nyitja már ki az ajtót hogy távozhassanak vele. A mi Szent Pétert illeti, ő mint apostol, kénytelen volt a Krisztust követni.

— A jó Isten beszélni akar önnel, szól a Szent lélek Szent Józsefhez.

— Ép a legjobkor, — viszonzá ez.

— A jó isten hajlandó mindazt teljesíteni, a mit ön kíván.

— Jól tudtam én, hogy az lesz belőle.

— Visszaküldhet ön mindenkit a saját állomására.

— Nem, nem; oh kérem, Ellenkezőleg mindenki itt fog rám várakozni. Ha nem egyezhetnék meg, újra ugyanazt kellene tennünk.

— Várakozni fogunk, — szólt a Madonna és a Krisztus.

— Jól van, — válaszolt Szent József.

Aztán követte a Szent lelket s fölkereste a jó Istent.

— Felség, — szólt a Szent lélek, ki először lépett be, — ime itt van Szent József.

— Nagy kópé!

— Szót kérek. Vagy szentek vagyunk, vagy nem vagyunk szentek; ha szentek vagyunk, akkor jogunk van bebocsátani a paradicsomba azokat, a kik hozzánk folyamodnak; ha pedig nem vagyunk szentek, távoznunk kell innen másfelé magunknak is.

— Jól van, jól; ne beszéljünk erről többet.

— Sőt ellenkezőleg, beszéljünk biz arról; ennek végét szakasztjuk ma; de holnap újra ismétlődhetik efféle.

— Nos, mit akarsz? Hadd lássuk!

— Azt akarom, hogy mindazok, kik bennem bizalmukat vetik életükben, számithassanak rám haláluk után.

— Az ördögbe! Tudod-e mit kívánsz?

— Tökéletesen.

— Ha én mindenkinek hasonló szabadalmat adnék? . . .

— Először is: én nem vagyok mindenki.

— Lássuk csak: egyezkedjünk.

— Az a kérdés: teljesül-e kívánságom.

— Negyedrésze?

— Megyek.

És Szent József egy lépést tett kifelé.

— Fele része?

— Adieu!

És Szent József az ajtónál volt.

— Három negyedrésze?

— Jó éjszakát!

És József eltávozott.

— Hát csakugyan, teljesítsük egész kívánságát? — kérde a jó Isten.

— Teljesítsük bizony, — válaszol a Szent lélek.

— Repülj hát utána s hivd vissza őt.

A Szent lélek utána röptül Szent Józsefnek s alig birta újra visszatéríteni.

— Nos, — szólt a jó Isten, — miután itt ön az ur, nem pedig én: minden a kívánsága szerint fog történni.

— Küldjön tehát jegyzőért! — szólt Szent József.

— Miféle jegyzőért? — kiáltott a jó Isten. — Hát nem bizik ön az én szavamban?

— Verba volant, — viszonzá Szent József.

— Hivjanak hát egy jegyzőt, — szólt a jó Ur Isten.

A jegyzőt előhívták és Szent József most már oly tökéletes okmánynak van a birtokában, hogy annak erejénél fogva mindazokat bebocsáthatja a paradicsomba, a kik hozzá folyamodnak.

Már most azt kérdezem tőletek: vajjon afféle szent, a minő Szent József, meglegedhetik-e egy szál hitvány gyertyával, mint valami harmadnegyedrendű szent, s vajjon nem érdemel-e ő egy lámpát meg?

— Biz ő megérdemel tizet, megérdemel húszat, meg százat! — kiáltottak föl a lazarónik. Éljen Szent József! Éljen a Krisztus édes atyja! Éljen a Madonna férje! Le Szent Péterrel!

Aznap este Padre Rocco tiz lámpát gyújtatott föl a Szent József-utczán; másnap pedig húszat a szomszédos utczákban; harmadnapra százat amaz utczák környékén, mind nagyobb dicsőségére annak a szentnek, kinek rögtönözve mondott története oly nagy népszerűségnek örvendett.

Igy történt, hogy a Szent József-utcának lámpáit követte a többi is a Toledo-utcán, a Santa Medina-téren, s lassankint Nápoly valamennyi sötét, félreeső utcája is — hála a Padre Rocco stratagemájának — föl lett lámpásozva.

U — i.

Faustin.

— Lessing után —

FAUSTIN, ki tizenöt évig vala távol
Családja körétől, szülő városától,
A sok uzsorából jól meggazdagodván,
Hazafelé indult tulajdon hajóján.
»Istenem!« ily fohász ült nyelve hegyére,
A mint lakóhelye közelébe ére;
»Istenem! ne feddj meg tömérdek vétkemért,
S ne, óh ne adj nekem értök érdemlett bért;
Engedd kegyelmesen hű nőm, fiam s lányom
Élve, békességben, s jólétben találnom!«
Ugy, lön, mint óhajta; neje, fia, lánya,
Éltek mind, s bőségben uszott háza tája;
Áldás volt mindenén, s az áldás mit nem tett?
Ime: kettő helyett talált — négy gyermeket,

Gózon.

Műfordítások.

Summarokoff.
Szomorú kofa.

Oleum et operam perdidit.
Elvesztettem az operai olajat.

Ubi est arbor.
Hol a bor ára.

Hannibal ad portas.
Hani a bálban apartiroz.

Litvánia.
Litánia.

Eremitage.
Örömittas.

Ez sem találta volna fel a puskaport.

Vasuton utazott a honpolgár, rosszul lett, és iszonyu szédülések gyötörték el. Midőn stácziora ér, kiszáll a kocsiból és panaszkodik az állomás főnöknek s kéri adna neki egy szobát ö nem utazhatik tovább.

— De hát mi a baja kérem? Talán csak azért lett rosszul, hogy hátfelé ült a kupében?

— Biz igaz, édes konductor ur; ehhez nem vagyok szokva, bizonyosan ezért történt rajtam a baj.

— De hiszen a legelső embert, ha felszolitotta volna és megkéri, hogy cseréljen önnel helyet, szívesen megtette volna.

— Hja kérem de hát kit kértem volna fel mert bizony megtettem volna, de csak egymagam voltam a kupében.

Mennyi az elveszett fa?

(Tanár:) T. ur városi iskolánknak évenként 9 öl fát szokott adni. Ebből 1875-ben egy rész elveszett. Ha az elveszett rész 1 öllel kevesebb mint a megmaradt, kikeresendő: mennyi az elveszett, és mennyi a megmaradt rész?

(Tanítvány:) Az elveszett rész x ; a megmaradt y , s lesz: $x + y = 9$. $x + 1 = y$. — Ebből lesz: $x = 9 - y$. $x = y - 1$. — Ha x egyenlő $y - 1$ -el és $9 - y$ -nal is, akkor ezek egymást közt is egyenlők; tehát $9 - y = y - 1$. Rendezem $-y - y = -1 - 9$. Összevonnom. $2y = 10$ ebből $y = 5$. Tudom az y értékét, s ha beteszem az egyenletbe, kikapom x -et, $x + 5 = 9$. Ebből $x = 9 - 5$. Ha 5-t 9-ből kivonok marad 4, tehát $x = 4$. Négy öl veszett el!

(Tanár:) Jól van fráter. Te igazán fundamentalis vagy a számtanban; dicsérlek.

(Egész osztály.) Ezt mi is tudjuk, s azt is, hogy hová vitték a négy öl fát, mert egy ölet a tanár urhoz is vittek!...